

Ruusu-Risti

Perustanut Pekka Ervast

Nro 1/2010

SISÄLLYSLUETTELO

<i>Jarmo Anttila</i>	3	Pääkirjoitus: Usko, toivo, rakkaus
<i>Pekka Ervast</i>	6	Ilmarinen. Esitelmä pidetty 7.3.1915
<i>Rauno Rinkinen</i>	8	Kalevalaista mysteeriotietoa
<i>Aslak Larjo</i>	14	Antahkaranan rakentaminen
	18	100 vuoden takaa
	19	Kutsu Vuosijuhlaan
<i>Pauli Loikala</i>	20	Minäkö kaksinainen
<i>Sauli Siekkinen</i>	22	Hunnun takaa: magnesium, magnesia
	24	Tapahtumakalenteri

Jarmo Anttila

Usko, toivo, rakkaus

Usko, toivo, rakkaus – ne ovat kristillisyyden perusta. Luterilainen uskontunnustus määrittelee uskon kaikkivaltiaaseen Isään, Jumalaan ja hänen ainoaan neitseestä syntyneeseen Poikaansa, joka kuoli ja ristiinnaulittiin, nousi ylös taivasiin ja siten lunasti meidät, jos tähän uskomme. Meillä on oltava usko, ja silloin Jumalan armo meidät pelastaa. Tuossa uhrissa ja armossa on sitten Jumalan rakkaus luotujaan kohtaan ja meidän toivomme pelastuksesta. Tämä on tietäkseni myös useimpien kirkkokuntien uskontunnustuksen sisältö.

Ajattelevaa totuudenetsijää tuo uskontunnustus saattaa loukata, eikä hän tahdo siihen yhtyä – tai ei ainakaan siihen tulkintaan, jonka kirkko sille antaa. Voimme käyttää samoja sanoja, joilla on kuitenkin toinen sisältö ja merkitys meille ruusuristiläisille. Meille usko ei ole joidenkin opinkappaleiden totena pitämistä, ei mitään sellaista, joka sai erään kirkkoisän huudahtamaan ihastuksesta: ”Uskon, koska se on järjetöntä!” (Tertullianus)

Ajatus, järki on ihmisen keskeinen ominaisuus, ja vain sen kautta voimme löytää totuuden. Sitä ei tarvitse nakata penkin alle, kuten Luther kehotti. Voimme toki elämän edessä todeta, ettei ymmärryksemme ja järkemme aina riitä. Maailman kärsimys ja pahuus saa usein meidät mykistymään.

Voimme siis kysyä: mitä on sitten ruusu-ristiläisen usko? Eikö sekin ole joidenkin opinkappaleiden uskomista? Lunastus, armo ja sakramentit on korvattu jälleensyntymällä, karmalla ja monimutkaisilla käsitteillä: juurirotu, kulttuurikausi, manvantara, enkelihierarkia, Valkoinen Veljeskunta, Mestari, tsakra, prinssiippi, korkeampi minä, kosmis-mystinen Kristus. Ja jos se jää vain tähän, niin eihän se silloin paljon kummempaa ole kuin joidenkin toisten opinkappaleiden totena pitäminen!

Minulle tuli nuorena kuitenkin vahvana usko näihin asioihin, koska tunsin: uskon, koska se on järkevää. Heti kun ensimmäisen

Toimituskunta:
Jarmo Anttila
päätoimittaja
Merja Nurmisto
toimitussihteeri
Merja Lännerholm
Sauli Siekkinen
Juha Ukkola

Tilaaajapalvelu:
Ma ja ke klo 18.00 - 19.00
Puh. 050-527 0810
Lehden e-mail:
merja.nurmisto@welho.com
www.ruusuristi.net

Julkaisija:
Ruusu-Risti r.y.
Merimiehenkatu 31
00150 Helsinki
Puh. 09-656 052
ISSN 1455-1632

Kansi: Sauli Siekkinen
Taitto: Merja Nurmisto
Vuosikerta 6 nroa 25 €
103. vuosikerta

kerran luin jälleensyntymisestä ja karmasta, tuntui kuin olisin saanut selityksen kaikkeen elämän epäoikeudenmukaisuuteen ja pahuuteen. Jos joku ei näe jälleensyntymisoppia loogisena, niin hänen ajattelunsa ei ole vielä oikein kehittynyt, totesi Rudolf Steiner, antroposofian isä, hyvin ykskantaan.

Miten sitten Ruusu-Risti-järjestössä määritellään usko? Pekka Ervast on kirjoittanut kirjassaan *Christosophia*, Pieni Ruusu-Risti katekismus (s. 81), määritelmän uskosta:

Usko ja tieto

34. Mitä on usko? Usko on ihmisen tajunnassa asuva henkinen voima, joka yhdistää hänet kaikkialliseen ja iankaikkiseen elämään henkeen eli jumalaan.

35. Onko usko riippuvainen opinkappaleista tai tekemisissä jonkin opin kanssa? Ei suorastaan. Usko ei ole minkään opin tai opinkappaleen totenapitämistä, vaan sisäinen vakaumus, tieto ja antaumus elämän isälle. Monenlaiset opit ja opinkappaleet voivat, ellei ihminen osaa ajatella ja arvostella, vaikuttaa ehkäisevästi uskon heräämiseen, vaikka usko, kerran heränneenä, etsii ja saa apua ajattelusta ja järjen toiminnasta.

36. Kuinka usko herää? Usko herää itsensä, koska se on henkinen voima.

37. Mikä aiheuttaa sen heräämisen? Ihmisen vilpittömän totuuden etsintä, joka ei tapahdu ainoastaan mielellä ja järjellä, vaan sydämellä.

Apostoli Paavali on määritellyt uskoa Heprealaiskirjeessään (Hepr. 11.1–2; uusi): ”Usko on sen todellisuutta mitä toivotaan, sen näkemistä, mitä ei nähdä.” (Vanha käännös: ”*Usko on luja luottamus siihen mitä toivotaan, ojentautuminen sen mukaan mikä ei näy.*” Ervast on kääntänyt kohdan alkukreikasta näin: ”*Usko on toivottujen asiain hypostaasi, substantia – aineellinen perusta, näkymättömien tekojen todiste.*”

Näkymätön käy aina ennen näkyvää: ensin ajatus, sitten usko ja sitten teko. Vahva usko auttaa maallistenkin asioiden toteutumisessa, niin kuin se on myös henkisten, näkymättö-

mien tekojen todiste. Mitä ne ovat? Kun ihmisellä on oikea usko, hänen ajatuksensa ja tunteensa puhdistavat, lohduttavat ja parantavat. Hän levittää näkymätöntä hyvää, positiivista energiaa ympäristöön. Voihan se toki olla näkyväkin hyvää tuulta, mutta henkisesti se on merkittävämpää.

Usko on tietoa (*pistis* – luja luottamus). Usko herää siis totuutta etsimällä. Se herää, kun ristiriita ajatuksen ja tunteen välillä lakkaa. Silloin syntyy tahto. Sitä ennen meillä on vain himoja ja haluja. Tahto ja usko tarkoittavat samaa asiaa.

Ja mikä on uskon sisältö? Se on Jumala. Mitä on Jumala? Se on rakkaus. Siis: uskon sisältö on rakkaus. Korinttolaiskirjeessä (Kor. 13) Paavali määrittelee, millainen on jumalainen rakkaus, se ihanne, johon meidän tulee pyrkiä:

”Rakkaus on pitkämielinen, rakkaus on lempeä; rakkaus ei kadehdi, ei kerskaa, ei pöyhkeile, ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaansa, ei katkeroidu, ei muistele kärsimäänsä pahaa, ei iloitse vääryydestä vaan iloitsee yhdessä totuuden kanssa; kaikki se peittää, kaikki se uskoo, kaikki

se toivoo, kaikki se kärsii.”

Missä on sitten meidän toivomme? Jälleensyntymä ja karma ovat toivomme. Kun ihminen näkee synnittömyyden, täydellisyyden ihanteen, rakkauden ihanteen, hän saa myös kokea, ettei hän pysty näitä täyttämään. Mutta ei hänen silti tarvitse toivoaan menettää. Kalevala jo lupasi Lemminkäisen kuoltua ja Luontoäidin koottua hänet uudelleen eläväksi, että hän oli *”entistä ehompi, pikkaista parempi”*. Jälleensyntymisessä meillä on mahdollisuus jatkaa kesken jäänyttä tempppelin rakennustyötämme. Karma tuo meille vanhan työmme takaisin, niin onnistuneen kuin piirustusten vastaisestikin tekemämme. Paavalikin sanoi ihmisen olevan Pyhän Hengen Temppleri.

Olkaamme siis luottavaisin mielin! Kaiken takana on Suuri Jumalainen Suunnitelma. Kivi kiveltä, ruumistus ruumistukselta voimme temppeiliämme rakentaa niin, että Pyhä Henki voisi siinä asua – niin, että olisimme rakentaneet ehjäksi jälleen sen Jumalan kuvan, jonka mukaan meidät on luotu. Maaailma on rakkauden koulu, jossa meidän tulisi ilmentää sitä, että olemme Jumalan poikia.

Helsingin Temppleri ei ole vielä toipunut vesivahingosta, vaan kuivaustyöt jatkuvat. Toiveissa on, että ensi syksynä päästään jatkamaan toimintaa siellä. Helsingin yleisöesitelmät jakuvat nyt Balderin salilla tämän kevään ajan.

Viime vuoden lopulla lähti taivasmatkalle Ultra-lehden perustaja ja päätömittaja Tapani Kuningas (1945 - 2009). Hän oli rajatiedon uranuurtaja Suomessa ja koko sanakin on hänen keksimänsä. Ultran sivuilla esiteltiin ajankohtaiset ilmiöt ja henkilöt tältä alalta. Teosofisen liikkeen keskeiset opettajat saivat myös sijansa lehden sivuilla.

Ihmisyyden tunnustajat -yhteisön perustaja ja opettaja Martta Horjander (1930 - 2009) lähti myös taivasmatkalle vuoden lopulla. Häntä innoitti J. R. Hannulan kristosofinen tulkinta Pekka Ervastin työstä ja asemasta. Hänen ympärilleen kerääntyi joukko nuoria, joita innosti asettomuus ja veljeyden toteuttaminen käytännön elämässä. Tämä johti ”Ihmisyyden tunnustajat” -yhteisön syntyyn. Yhteisö on toiminut kohta 30 vuotta, mikä on todella merkittävä saavutus veljeyselämän ja Vuorisaarnan elämänymmärryksen käytännön toteutuksena.

Valoisaa taivasmatkaa heille molemmille.

Ilmarinen

Pekka Ervastian esitelmä 7.3.1915

Ilmarinen vastaa älyllisiä voimia. Miksi Ilmarista kuvataan jonkin verran tyhmäksi, jos hän kuvaa älyprinsiippiä? Mutta samoin ovat Väinämöinen ja Lemminkäinen puutteellisia niiden ominaisuuksien puolesta, joita he kuvaavat. Vaikka Lemminkäinen kuvaa kristusrakkautta, osoittautuu hän sangen inhimilliseksi ja huikentelevaiseksi luonteeltaan. Kalevala tahtoo viitata siihen, että nämä perusprinsiipit ovat kehityksenalaisia ihmiskunnassa. Ilmarinen edustaa älyä, toimintaa. Hän on seppo, toiminnan mies, ainainen taitava toimija. Väinämöinen laulaja, Lemminkäinen rakastaja, soturi.

Ilmarisen historia voidaan avata kahdella avaimella. Ensiksi hänen merkityksensä ihmiskunnan historiassa yleensä ja toiseksi miten hän salaisen tien pyrkijänä saavuttaa päämääränsä. Ilmarinen suorittaa sellaisen teon, jota ei kukaan toinen olisi voinut toimittaa. Hän takoo Sammon. Se on Ilmarisen salaisuus.

Mikä on Väinämöinen, Ilmarinen ja Lemminkäinen, kun otamme tarkastettavaksi ihmisen luomisen historian? Väinämöinen, joka ensimmäisenä kosii Pohjolan tytärtä, edustaa monadia ihmisessä, jumalaista puolta, jumalan poikaa, joka monadi on omassa olossaan täydellisesti viisas, joka vapaaehtoisesti astuu aineeseen oppiakseen käyttämään voimiaan aineellisella tasolla. Väinämöinen kuvaa tätä monadia, vanhaa, ikuista viisautta ja samalla jonkin verran kokematon.

Lemminkäinen kuvaa kristusrakkautta, eikä hän alussa yritäkään kosia Pohjan tytärtä. Se joka ensimmäisenä voi astua aineeseen, tehdä ihmisen itsetietoiseksi, on äly, Ilmarinen, joka siis samalla edustaa ihmiskunnan korkeampaa minuutta, maanasaputroja. Ne minuudet, jotka olivat syntyneet kuu-manvantarassa, saavat yhteisen edustajansa Ilmarisessa. Tiedemiehetkin ovat oikeassa verratessaan Ilmarista Thoriin,

ja me vertaamme häntä myös Marsiin ja Merkuriukseen. Mars, alempi maapallon minuus, ja Merkurius ylempi, Mars alempi eläimellinen luonne yhtyneenä älyyn, Merkuriukseen, puhtaaseen korkeampaan älyyn. Nyt Ilmarinen ei edusta ainoastaan marsluonnetta. Hän syntyi raudan kanssa heti sepäksi, vasara kädessä, kuten Thor, ja Mars on okkultisesti raudan kanssa tekemisessä, Ilmarinen on myös Merkurius, korkeampi äly, jolla samalla on tekemistä Marsin ja raudan kanssa, jotka kuvaavat fyysistä ja himoluontoa. Ja älynpojat eivät saattaneet syntyä maan päälle ennenkuin neljännessä, kaikista aineellisimmassa intohimon kierroksessa, kun mars-planeetta alkoi vaikuttaa maapalloon. Meidän korkeammat minuutemme saavat meissä aikaan kaksinaisuuden, ylemmät merkuriusvoimat ja alemmat marsvoimat. Kalevala asetti Ilmarisen enemmän merkuriusvoimien yhteyteen ja jätti Lemminkäiselle marsluoteen, sotaiset ja tunteen voimat. Ilman eläimellistä luonnetta ei älykään ilmenisi alempana älynä. Tunne-elämä alkuaikoina on pakotettu ilmeneeseen eläimellisessä luonnossa. Kun älynpojat ovat ruumistuneet, herää eläimellinen tunne-elämä. Siksi Lemminkäinen ensin syntyy karjanpaimenena ja ”märkähattuna”, joka sitten myöhemmin on hänen kynnyksenvartijansa. Pohjanpaimen on esitetty yhteydessä eläinten kanssa. Ihmiset ensin yhtyivät eläimiin ja matkivat eläimiä. Sitten Lemminkäinen elää iloisena Ahtina Saaren neitosten parissa. Ja silloin Ilmarinen edustaa ihmiskunnan älyllisyyttä sekä Venuksen älyolentoja ja takoo Väinämöisen kehoituksesta Sammon, joka on Salaisen Veljeskunnan perustaminen, josta sai alkunsa kaikki inhimillinen kulttuuri. Lönnrot kaikista selvimmin näki Sammon merkityksen, Castrén otaksui, että itse nimitys Sampo on tibetiläinen sana Sangfun, salainen lähde. Sanskritin sana samboo merkitsee korkein herännyt (boo-Buddha). Comparetti on arvellut, että Sampo on skandinavinen sambo, yhdessäasuminen, yhteishyvä. Tämä tuntuu mahdollisesti kuitenkin tekaistulta, vaikka henkisesti osuu oikeaan.

Tibetiläinen sana zampuu on elämänpuu, jossa on lohikäärme. Toiset tiedemiehet pitä-

vät Sampoa lohikäärmeenä. Meidän mukaan Sampo voi olla ihminen itse, jossa on herännyt viisauden käärme. Sampo on täten salainen alkulähde, josta kaikki sivistys ja elinkeinot lähtevät, se on impulssi, jonka suuret salaiset olennot antoivat ihmiskunnalle.

Sitten Ilmarinen ei välitäkään Pohjan tyttärestä. Hän on puhdas älyllinen voima, joka on auttanut ihmiskuntaa, mutta hänen tarkoituksensa ei ollut kosia ihmiskuntaa. Jos ajatella puhdasta korkeata nerokkuutta ilman tunneluontoa, huomaamme, että sellainen ihminen on jonkin verran kylmä; hän on taitava, tahtoo suorittaa tekoja, mutta hän ei välitä tunne-elämästä. Kalevala viittaa Ilmarisessa tähän. Vasta sitten hän innostuu haluamaan Pohjan tytärtä, kun hän saa tietää, että toinen, Väinämöinen aikoo viedä Pohjan tyttären. Tämä viittaa siihen, että meidän täytyy kiittää älyllisiä voimia kulttuuristamme. Äly ei tahdo sinänsä saada ihmiskuntaa kulkemaan salaista pelastuksen tietä, ennenkuin saa kehoituksen viisaudelta. Toiminnanhaluinen ihminen on Ilmarisen tyyppiä. Sitten kun hän lähtee kosimaan Pohjan tytärtä, hän saa hänet omakseen. Tässä viitataan siihen, että ihminen tarvitsee älyn kehitystä, ennenkuin hän voi ottaa viimeisiä askeleita. Kun äly, filosofinen nerokas ajattelu, on ihmisessä herännyt, silloin hänen on verraten helppo astua salaiselle tielle. Ja silloin Pohjan tyttö mieluummin luottaa rehelliseen

älyyn ja antautuu sen johdettavaksi. Rehellisellä ei ole pelkoa joutua salaisten vaarojen valtaan. Ilmariselle annetaan tehtäväksi kynnä kultaisella auralla kyinen pelto, puhdistaa ajatusruumis pahasta. Ihminen huomaa miestiskellessään, että hänen älyssään on kyykkäärmeitä, jotka hän saa poistumaan. Toinen tehtävä on suistaa Tuonen karhu eli Manalan susi. Ilmariselle se on helppoa, sillä hän saa apua Pohjantytärtä, korkeammalta minältään, saa tunteen voimat haltuunsa. Kolmas työ on Tuonenjoen suuren hauen pyytäminen, fyysisen eli eetteriruumiin voimien haltuun ottaminen. Ilmariselle itselleen se ei onnistu, sillä hänelläkin on kynnyksenvartija, vetehinen, hirviö Tuonen joessa. Mutta hänellä on auttaja, kotka, hänen hyvä karmansa, jonka hän on hankkinut. Kun ihminen on avaamisillaan salaisen tiedon portteja, vartija tulee hänen eteensä, tapahtuu jonkinlainen punnitseminen. Toiselle puolelle asetetaan kynnyksenvartija ja toiselle hänen hyvä karmansa, hänen ansionsa. Vanhan karmen voi voittaa ainoastaan uudet hyvät teot, ei ainoastaan olemalla hyvä, vaan tekemällä hyvää, takomalla itselleen vaakalinnun, kotkan, vasta silloin hän voi voittaa kynnyksenvartijan. Ilmarinen saa haltuunsa kaikkein vaikeimman kyvyn muuttaa luonnettaan, oman itsensä myös ulkonaisessa maailmassa, ja vasta sitten voi hän ottaa ainaiseksi asujaksi itsessään korkeimman itsensä, Pohjan tyttären

”Olen alku ja loppu kaikkien”,
sanoo maa - ja taivas samaten.
Mutta välillä taivahan ja maan
olen tuomittu totuutta hakemaan
ja matkalla kehdestä hautahan
joka kerta kun tartun ma sauvahan,
sekin viittaa minua kahtaalle:
alas maahan ja ylös taivaalle.

V. A. Koskenniemi

Kalevalamaista mysteriotietoa

Rauno Rininen

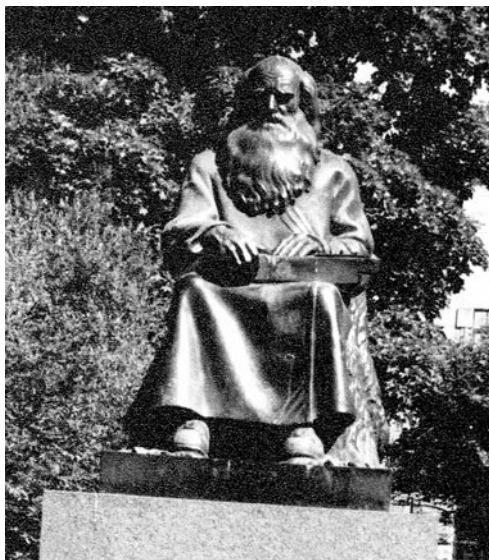
Mieleni minun tekevi,
Aivoni ajattelevi
Lähteäni laulamaan
Saa'ani sanelemahan,
Sukuvirttä suoltamahan,...

Virsiä virittämiä
Vyöltä vanhan Väinämöisen
Alta ahjon Ilmarisen,
Päästä kalvan Kaukomielen,
Joukahaisen jousen tiestä
Pohjan peltojen periltä,
Kalevalan kankahilta.

Niit' ennen isoni lauloi
Kirvesvartta vuollessansa,
Niitä äitini opetti
Vääntäessäsä värttinätä,

Viikon on virteni vilussa,
Kauan kaihossa sijainnut,
Veäkö vilusta virret,
Lapan laulut pakkasesta,
Tuon tupahan vakkaseni,
Rasian rahin nenähän,
Alle kuulun kurkihirren,
Alle kaunihin katoksen;
Aukaisen sanaisen arkun,
Virsilippahan viritän,

Kalevala suomen kansalliseppöksenä perustuu Elias Lönnrotin (1802 - 1884) vuodesta 1828 alkaen kokoamiin kansanrunoihin. Runot ovat ns. kalevalaista runoutta eli ne on tehty kalevalaiseen runomittaan. Tutkijat esittävät, että ne eivät ole suoraan runonlaulajien laulamassa muodossa, vaan niitä on muokattu ja yhtenäistetty. Osan on jopa Lönnrot itse runoillut muodostamaan yhtenäisiä juonikuviota. Tämä ei kuitenkaan sulje pois sitä, etteivät Kalevalan runot olisi vanhaa suomalaista perua ja viisautta. On sanottukin, että Lönnrot

Väinämöispatsas Sortavalassa

oli viimeisiä suomalaisia runonlaulajia, ja häntä innosti runojen keruuseen jokin suurempi henki, mihin hän on myös itse viitannut. Kalevalan suuri ”esilleuneksija” Lönnrot uskoi, että Kalevalassa ilmeni esi-isiemme muinainen sivistys, Suomen kansan muinainen uskonto ja elämäntavat, henkiset pyrkimykset, ihanteet ja sankarit. Tämä Lönnrotin usko ja käsitys tarttui tuolloin myös muihin, ja nämä käsitykset levisivät myös rajojemme ulkopuolelle. Pekka Ervast: ”Tätä uskonnollis-runollista heräymystä seurasi toinen, Snellmanin valtiollis-kielellinen.” Suomi oppi ikään kuin itseään tuntemaan ja nousi kansana kansakuntien joukkoon. Tämä into on nyttemmin laantunut, Kalevalaa ei enää opeteta kouluissa kuten aiemmin ja tieteellinen tutkimus on asettanut sen enemmänkin runolliseksi haaveeksi kansan mielikuvituksessa.

On jopa esitetty, ettei Kalevalan sisällys olekaan alkuperältään suomalaista, vaan esim. germaanista lainatavaraa.

Sanoi vanha Väinämöinen:

”Lapsen tieto, naisen muisti,
Ei ole partasuu urohon
Eikä miehen naisekkahan;
Sano syntyja syviä,
Asioita ainoisia!”

Tähän vastasi Pekka Ervast, kun hän v. 1916 julkaisi kirjansa Kalevalan avain, jossa hän totea: ”Nyt on meidän vuoromme astua näyttämölle. Nyt me, jotka näemme Kalevalassa semmoista, mitä toiset eivät vielä ole aavistaneet, jotka uskomme Kalevalasta sitä, mitä se itse Väinämöisestä uskoi, nyt me saamme korottaa äänemme ja huutaa – omallekin sydämelle: Ole rauhassa! Mitään ei ole menetetty, sillä mitään ei ole vielä ollut löydettykään. Eivät edes tieteelliset saavutukset vielä ole lopussa. Vielä tullaan tekemään huomioita ja löytöjä, jotka kumoavat nykyisiä johtopäätöksiä. Mutta mitä niistä! Kalevalan todellinen arvo on toisaalla. Sen todellinen arvo on sen omassa salatussa sisällyksessä.”

Nyt tulemmekin kysymykseen Kalevala pyhänä kirjana ja kalevalamaiseen mysteeriotietoon.

Mysteeriosana on kreikkaa ja tarkoittaa vaieta. Mysteerio siis tarkoittaa salaisuutta, josta vaietaan. Vanhoissa mysteeriolaitoksissa, joita oli mm. antiikin Kreikassa, vaadittiin ehdotonta vaitiota. Mysteerioissa siis opetettiin jotain sellaista, josta ei saanut tai voinut kertoa muille. Vaadittiin jopa ankarilla valoilla osallistujia vaikenemaan niistä salaisuuksista, joita mysteerioissa paljastettiin. Tähän oli aikoinaan pätevä syyt, jotka ovat osin poistuneet, lähinnä niiltä osin, kun nykyään eletään ns. valistuneella ajalla. Jokaisella on oikeus esittää näkemyksiään ilman pelkoa, että tulisi telotetuksi tai vainotuksi, ainakin kaikkein sivistyneimmissä valtioissa, niissä, joissa sananvapautta kunnioitetaan. Myös yleinen älyllinen taso on kohonnut, kaikkea mitä ei ymmärretä, ei pidetä paholaisen kanssa liitosta syntyneenä ja niin muodoin vahingollisena ja tuomittavana. Siksi ovatkin mysteerioiden suljetut portit rautaneet salaisuuksiaan jossain määrin. Ei kuitenkaan kokonaan, koska osa siitä tiedosta ei avaudu ymmärtämättömälle ja valmistumattomalle, vaan ainoastaan niille, jotka kulkevat vaikeata itsekasvatuksen tietä, jolloin mysteeriöt eletään omakohtaisesti tässä ja nyt.

Vanhan ajan mysteerioista tiedetään kyllä sen verran, että ne olivat yleisesti tiedossa olevia laitoksia, Mysteeriolaitoksia, joihin saattoi pyrkiä oppilaaksi. Niiden olemassaolosta ovat

kertoneet mm. Kreikan filosofit.

Homeros: ”Autuas maan ihmisten kesken on se, joka tämän on nähnyt, mutta se joka vihkimättömänä poistuu eikä saavuta pyhitystä, häntä ei kohtaa samanvertainen kohtalo, vaan hän jääpi pimeyteen.” Suuri kreikkalainen runoilija Pindaros lausuu: ”Autuas se, joka tämän nähtyään vaeltaa maan syvyyteen. Hän tuntee elämän päämäärän ja tietää sen jumalallisen perustuksen.” Murhenäytelmien kirjoittaja Sofokles kirjoittaa: ”Oi kolminkertaisesti autuaat ne, jotka vihittyinä tämän nähtyään menevät manalaan. Heille vain on suotu elää siellä, missä muita odottaa kaikenlainen tuska.” Runoilija Aristofanes kertoo: ”Uusi elämä (mikä mysteereissä saavutettiin) on ikuisessa valossa ja hurskaassa autuaallisessa seurustelussa (Jumalten kanssa)”. Puhujana ja kirjailijana tunnettu Cicero kirjoitti mm: ”Mysteerit olivat Ateenan (ja ylipäänsä Kreikan) ihanin tuote ja sen paras lahja ihmiskunnalle; sillä se lohdutti ihmistä elämässä ja antoi hänelle uskallusta ja rohkeutta kuolemassa.”

Tähän suuntaan kreikkalaiset kirjailijat todistavat mysteereistä. Jossain määrin on myös mahdollista lukea Egyptin mysteerioista ja pyramidikouluista, tai sitten Intian mysteereistä, filosofiasta, viisaista joogeista ja guruista, joita on esiintynyt aivan meidän päiviimme asti.

Tällä tavoin vanhojen aikojen kirjailijat ovat kirjoittaneet mm. Egyptin, Kreikan ja Intian mysteerioista. Miten niissä annettiin opetusta ja kuinka ennen vihkimystä kokelaan täytyi käydä läpi erilaisia kokeita: maa, vesi, ilma ja tulikokeet. Kuinka jotkut mysteerit olivat kuin teatterinäytöksiä, joita esitettiin suurina juhlina, mystisesti laulaen. Esitettiin, kuinka Jumala on kuollut ja liikkuu manalassa noustun viimein elävien maille suuressa vihkimyksessä uudestisyntyneenä.

Ruus-Ristin perustajaohjaja Pekka Ervast on kirjoittanut, että mikään kulttuuri ei olisi voinut kukoistaa ja viedä ihmiskuntaa eteenpäin, ellei sen keskuudessa olisi toiminut mysteerilaitoksia eli henkisiä kouluja, joiden kautta tuolla kulttuurilla on ollut yhteys Salaiseen Veljeskuntaan, niihin mysteeriotiedon mestareihin, jotka ohjaavat ihmiskunnan henkistä kasvua. Ja sikäli kun tämä yhteys on katken-

nut, kadonnut, on tuo kulttuuri hävinnyt.

Noiden mysteereiden piiristä nousivat kansojensa ja aikojensa jaloimmat ihmiset, opettajan teoillaan ja sanoillaan.

Sanotaan, että nykyään mysteerioiden salaisuuksia opitaan niin näkyvässä kuin näkymättömässä maailmassa. Mysteerioiden alin luokka on näkyvässä maailmassa ja ylemmät näkymättömissä. Ja mitä oppineempi on oppilas, sitä korkeammalle hän pääsee tuossa näkymättömän maailman koulussa.

Ervast kertoo: ”Ne (mysteeriot) ovat okkulttisia laitoksia näkymättömällä tasolla. Kristillisellä ajalla, sen jälkeen kun Kristus ilmestyi maailmaan, on vähän toisin kuin ennen. Mysteeriot laitoksina ovat poistetut, mutta ne ovat vielä elämässä. Ja siksi jää hämäräperäiseksi mitä niillä tarkoitetaan? Jos ne ovat olemassa, ovatko ne näkyvässä vai näkymättömässä maailmassa. Ja mikä on niiden tarkoitus?” Näin siis Pekka Ervast vuonna 1916, eli samana vuonna kun hän kirjoitti Kalevalan avaimen.

Hän myös kertoo, kuinka hän tuona samaisena vuonna 1916 keväällä muutti Sammatiin saadakseen rauhassa ”mieltä ja kirjoittaa”. Hän sitten kirjoitti Tietäjä-lehdessä: ”Tämä on – joskin omaa laatuaan – tieteellistä työtä, jota ei umpimähkään voi kynästä ravistaa... Kun Matti Humu kymmenkunta vuotta sitten piti luentojaan Helsingissä Kalevalasta, enpä minä silloin aavistanut, että itse vielä tulisin sekä puhumaan että kirjoittamaan samasta aiheesta. Liian hämärältä se minusta silloin tuntui. Vasta kun vuosia myöhemmin tulin (näkymättömässä maailmassa) vihityksi kalevalaisen mytologian salaisuuksiin ja sain kokea sen voimasanojen yhä vielä tänä päivänä elävää tehokkuutta, aukenivat silmäni ja syttyi minussa pyhä tuli, joka innosti Kalevalaa lähemmältä tarkastamaan ja tutkimaan.” Pekka Ervast tutki Kalevalaa tietäjänä ja okkulttistina, jonka tutkimuksen seurauksena syntyi Kalevalan avain, avain suomalaisen mytologian ymmärtämiseen. Kirja on jaettu kolmeen pääosaan: Kalevalan mysteeritietoa, Kalevalan sisäistä siiveysoppia, ja Kalevalan magiaa. Lisäksi kirjan alussa on katsaus Kalevalaan pyhänä kirjana ja lopussa tulevaisuuteen viittaava luku, Väinä-

möisen paluu.

Olisiko tässä meidänkin vaatimattomassa kansassamme, sen keskuudessa elänyt mysteeriota ja viisaita opettajia? Olisiko meillä omaa alkuperäistä viisautta ja tietoa? Mehän olemme niin valmiita ottamaan opettajiksemme kaukaisia idän viisaita.

H. P. Blavatsky, joka toi teosofisen viisauuden länsimaille, nosti myös kirjoituksissaan Kalevalan muinaisten viisaususkontojen rinnalle. Hän kirjoitti v. 1888 Lusifer-nimisessä aikakauslehdessään artikkelin Kalevalasta. Tuossa artikkelissaan hän tuo Kalevalasta esille muutamia keskeisiä kohtia, joita hän vertaa eri idän filosofoiden vastaaviin kohtiin. Hän toteaa: ”Kalevalasta, Suomen kansalliseepoksesta löydämme monia muinaisen filosofian jälkiä, jotkut ilmiselviä, toiset verhotumpia ja kätkeytympiä.” H. P. Blavatskyn pääteoksesta Salaisesta opista löytyy myös viittauksia Kalevalaan.

Kalevala nimenä viittaa syvälliseen viisauteen, vaikkakin on esitetty, että alkuperäisissä kansanrunoissa Kalevala mainitaan vain satunnaisesti. Tässä esimerkkinä v. 1837 Kellovaarassa tallennettu säe:

”Tuoll’ on neitokset kisassa
Kaunokaiset karkelossa
Noilla Väinölän ahoilla,
Kalevalan kankahilla.”

Satunnaista ei kuitenkaan ollut Lönnrotin valinta eepoksen nimeksi ja sankareiden kotipaikaksi Kalevaa. Kaleva on tunnettu mytologisena hahmona ja ”Kalevanpojat olivat tunnettuja tarinoiden muinaisia jättiläisiä niin Suomessa kun Virossakin”.

Lönnrot arveli Kalevan merkitsevän jotain ”hirveätä ja surmaavaista”, jotain samaa kuin sanat kalpa, kalma, kallio tai venäläistä sanaa golvaa eli pää. Sitä on myös verrattu liettualaiseen sanaan kalvis, joka merkitsee seppää tai virolaiseen sanaan kalev, joka taas merkitsee herrasmiehen vaatekangasta. Tästä Ervast johdattelee merkitykseksi mysteerionimenä

Maailman herra. Maailman herraa eli luojaa, seppää, kutsuttiin Kalevaksi. Puhuttiin myös ”Kalevan tulesta” (salamasta) niin kuin puhutaan Herran tulesta.

Ervast: ”Kalevala adjektiivinä merkitsisi silloin ’luojan eli herran (jumalan) ominaisuuksilla varustettu’ eli yksinkertaisesti ’jumalallinen’ ja substantiivina ’luojan eli herran koti, tarkoittaen korkeimpia elämän tasoja ja näkymättömän maailman ylempiä vyöhykkeitä. Täten siis Lönnrot todella muinaissuomalaisen hengen inspiroimana valitsi kirjalleen nimen, joka muistuttaa Danten ’Jumalaista näytelmää’. Kalevala on täynnä lupauksia sille, joka lähestyy Kalevalaa pyhänä kirjana. Sillä nimes-täänkin päättäen Kalevala puhuu jumalallisista mysteριοista.” näin siis kirjoitti Pekka Ervast.

Mysteeriot jaetaan yleensä kahteen osaan, pienempiin kuoleman mysteριοihin ja suurempiin elämän mysteριοihin. Pienemmät vastaavat puhdistuksen tietä ja suuremmat varsinaista tiedon tietä. Niistä on käytetty myös nimitystä inhimillisen viisauden ja jumalallisen viisauden mysteerit, sekä kuoleman mysteerit ja elämän eli Kristus-mysteerit. Jotta voi päästä suurempiin Kristus-mysteριοihin on kuljettava kuoleman mysteριοiden läpi. Kalevala kertoo näistä kosintaretkeläisen tienä ja samporetkeläisen tienä. Kosintaretkeläisen tie kertoo Lemminkäisen ja Ilmarisen ansiotöistä, jossa on kuvattu kahden erityyppisen totuudenetsijän henkistä taivalta Pohjan neidon eli oman korkeamman minänsä yhteyteen. Ilmarisen kohdalla tuo episodi päättyy Pohjolan häihin, mikä vertauskuvastoltaan on melkein kuin Uuden Testamentin kuvaus kuninkaanpojan häistä. Se jo sinällään on hieno osoitus Kalevalan pätevästä mysteeriotiedosta.

Silloin Pohjolan emäntä
Pani kutsun kulkemahan,
Airuhut vaeltamahan,

Itse tuon sanoiksi virkki:
”Ohoh piika pikkalainen,
Orjani alinomainen!
Kutsu rahvasta kokohon,

Miesten joukko juominkihin,
Kutsu kurjat, kutsu köyhät,
Sokeatki vaivaisetki,
Rammatki, rekirujotki,
Sokeat venehin soua,
Ramat ratsahin ajele,
Rujot re’in remmäteellös!
Kutsu kaikki Pohjan kansa
Ja kaikki Kalevan kansa,
Kutsu vanha Väinämöinen
Lailliseksi laulajaksi,
Elä kutsu Kaukomieltä,
Tuota Ahti saarelaista!”

Tätä on paljon Ruusu-Ristin piirissä tutkittu, ja siksi se on myös monille tuttua.

Samporetkeläiset hakevat Sampoa pohjolaista, Pohjolan kivimäestä.

Vaka vanha Väinämöinen
Itse tuon sanoiksi virkki:
”Ohoh seppo Ilmarinen,
Lähtekämme Pohjolahan
Hyvän Sammon saa’antahan,
Kirjokannen katsantahan!”
Se on seppo Ilmarinen
Sanan virkkoi, noin nimesi:
”Ei ole Sampo saatavana,
Kirjokansi tuotavana
Pimeästä Pohjolasta,
Summasta Sariolasta;
Siell’ on Sampo saatettuna,
Kirjokansi kannettuna
Pohjolan kivimäkehen,
Vaaran vaskisen sisähän
Yheksän lukon ta’aksi;
Siihen juuret juurruteltu
Yheksän sylen syvähän,
Yksi juuri maa-emähän,
Toinen vesiviertheesen,
Kolmas on kotimäkehen.”

Tätä sitten Kalevalan sankarit Väinämöinen, Ilmarinen ja Lemminkäinen lähtevät yhdessä hakemaan ja siitä syntyy taistelu, taistelu Sammosta ja Sammon hajoaminen. Tässä kuvataan tiedon tien kulkijan vaihteita, ikuisen käyttävä-

lineen Sampo-ruumiin, aurinkoruumiin organisoitumista ja sitä, kuinka se lopulta hajoaa suurena uhrina koko ihmiskunnan hyväksi. Ilmarinen oli se Kalevalan sankareista, joka oli tuon Sammon takonut saadakseen Pohjolan ihanan immen. Ilmarinen näin symboloi ihmiskunnan älyvoimia ja salaista viisautta.

Mikä sitten on Sampo?

Pekka Ervast Kalevalan avaimessa s. 133: ”Sampo on se salainen viisaus, jonka ihmiskunnan alkuperäiset tietäjät muualta toivat mukanaan, se salatiede, joka on ruumistuneena tietäjien ja viisaiden n.s. Valkoisessa eli Salaisessa Veljekunnassa ja sen näkymättömässä temppelissä, joka ’ei ihmisten käsillä rakennettu ole’. Tämä käy ilmi jo Sampo-nimestä. Castren kertoo kuulleensa ikivanhasta buddhalaisesta temppelistä, jonka nimi mongoliankielellä on sampo, tiibetinkielellä sangfu; jälkimmäinen sana merkitsee ’salainen lähde’ (kaikkeen onneen). On olemassa toinenkin tiibetiläinen sana, johon mielestämme voi Sampoa verrata. Tämä on sampun eli zampun, joka on tiibetiläisten ’elämänpuu’. Sillä on kolme juurta. ensimmäinen nousee taivaaseen korkeimpien vuorten huipulle, toinen kulkee alas manalaan ja kolmas pysyttelee keskivälillä ja ulottuu itään. Jos vielä tahtoisimme antautua kielitieteellisiin spekulatioihin, voisimme sanoa, että Sampo eli Sambo on sama kuin samboo eli sambodha, joka sanskritinkielisenä sanana merkitsee ’korkein tieto eli viisaus.’” näin Ervast.

Usein tarinat vanhoista suomalaisista tietäjistä ovat kertomuksia hämäräperäisistä shamaanesta ja poppamiehistä, joista itsekin sain lapsena kotona kuulla isältäni, hän näet oli luovutetun Karjalan puolelta Sortavalasta kotoisin. Sortavalassa on runonlaulajapatsas tai Väinämöisen patsas, jonka jalkojen juuressa olen käynyt omia juuriani etsimässä. Sortavalaa pidettiin aikoinaan porttina kalevalaiseen perinteeseen, sillä on ollut myös tärkeä sija suomenkielen kehitykseen, koska siellä toimi suomenkielinen seminaari jo v. 1880. Sortavalan laulujuhlat alkoivat v. 1896 jatkuen sään-

nöllisesti joka vuosi. Sibelius sävelsi Väinön virsi -teoksensa laulujuhlille v. 1926 ja Melartinin Aino-oopperan ensi-ilta oli laulujuhlilla Kalevalan riemuvuonna 1935. Karjalassa tuo vanha perinne säilyi tässäkin muodossa melko myöhään. Onpa jopa omassa suvussani elänyt jonkunasteisia tietäjiä, parantajia. Dokumentoituna oli eräs Juhana Rinkinen, joka oli tunnettu parantaja ja hänet tuomittiin noitana kuolemaan, mutta tuomiota ei pantu toimeen. Hänet oli pidätetty syyskäräjille v. 1670 noituuden harjoittamisesta. Kerimäen nimismies Lorentz Berg oli nimittäin pyytänyt hänen apuaan selvittäessään varastettujen verorahojen kohtaloa. Nimismies oli jättänyt verorahat kirstussa Kuonanlahden rannalle, josta ne oli varastettu. Juhana oli vuollut tikun veneen laidasta, jossa rahakirstu oli ollut, ja heittänyt sen avonaiseen hautaan. Tällä toimenpiteellä oli tarkoitus piinata varasta, kunnes tikku lahoaisi. Vaikka Juhana oli oikeudessa kieltänyt käyttäneensä mitään loitsuja, oli kuitenkin tuomiokirjaan jäänyt häneltä seuraava loitsu:

”Emainen Nedzyt Maria,
Puhalla sulalla suulla,
Herran hengellä hyvällä,
Lämpimällä läikhteellä,
Kielellä kirottomalla, Suulla
murehettomalla, Toivo niitä
voiteita, Emonen Neizyt Maria,
Yheksiä voiteita, Yheksän meren
ylitse, Meren puolen kymmenettä.”

Tämä pieni loitsu kertoo jo paljon suomalaisesta tietäjä- ja parantajaperinteestä. Juhana Rinkisen tietäjänaitot olivat lautamiesten tiedossa. He eivät kuitenkaan halunneet keroa mitään, koska itse kukin heistä oli turvautunut Juhanan apuun eri vaivoissaan. Hän joutui kuitenkin viimein tunnustamaan tekonsa, josta asiakirjat kertovat: ”Rinkisen tunnustus johti kuolemantuomioon. Hänet tuomittiin usean ihmisen parantamisesta taian avulla roviolla poltettavaksi. Tuomio oli alistettava hovioikeuden vahvistettavaksi. Yleensä se jätti tuomion vahvistamatta. Näin ilmeisesti myös

tässä tapauksessa, sillä Juhana Rinkinen tavaan myöhemmin Kiteellä. Rinkinen kuuluu siihen joukkoon, joka puoliammattilaismaisesti harjoitti parannustoimintaa ja muuta magiaa. Useimmat kuuluivat tilattomaan väkeen, mutta Rinkinen oli talollinen Yläkuonasta. Rinkisen kaltaisia parantajia oli ilmeisesti muitakin, mutta lähteet vaikenevat.”

Kalevala sisältää myös paljon loitsuja ja parannusrunoja, mm. 17 runo, joka kertoo Väinämöisen Vipusen vatsassa käymisen, sisältää kaikkein eniten parantavia runoja. Oikeaa asennetta niin parannustyöhön kuin yleensä totuudenetsintäänkin opettaa Kalevala hienosti monessa kohdin. Mutta myös parantajaukon suulla hänen parantaessaan Väinämöisen polven haavan.

Siitä voiti Väinämöistä,
Pahoin tullutta paranti,
Voiti alta, voiti päältä,
Kerta keskeä sivalti,
Sanovi sanalla tuolla,
Lausui tuolla lausehella:
”En liiku omin lihoni,
Liikun luojani lihoilla,
En väiky omin väkini,
Väikyn väellä kaikkivallan,
En puhu omalla suulla,
Puhelen Jumalan suulla;
Josp’ on mulla suu suloinen,
Suloisempi suu Jumalan,
Josp’ on kaunoinen käteni,
Käsi luojan kaunihimpi.”

Se, miten voimme ymmärtää Kalevalaa mystiseltä kannalta, vaatii tietysti, että meillä on jonkunlaista tietoa tietäjien maailmankatsomuksesta. Se on eräänlainen avain, jolla kykenemme vääntämään auki niin Kalevalan kuin muidenkin ns. pyhien kirjojen lukkoja. Nykyaikana tällaisen avaimen hankkiminen ei pitäisi olla mitenkään vaikeaa. Tietenkin se vaatii jonkinlaisen herämyksen tai sanotaan vaikka varmuuden korkeampien henkisten todellisuuksien olemassaolosta, näin voi erottaa todellisen tietäjän maailmankatsomuksen. Vaikka ei pi-

täisi sitä kuin jonkinlaisena ”työhypoteesina”, auttaa se meitä tutkimuksissamme. Pian myös huomaamme, että kaikilla viisailla ja tietäjillä on ollut sama maailmankatsomus. Se on ollut kaikissa uskonnoissa esoteerisena puolena. Ja se on silloin sama kuin nykyaikainen teosofinen maailmankatsomus, joka puhuu:

1. Ehdottomasta ilmenemättömästä jumaluudesta, joka on kaiken ilmenneen elämän perustana
2. Ilmenneestä Jumalasta eli tuosta kolmiyhteisestä Logoksesta, jonka kautta niin hyvä kuin pahakin ilmenee, joka on jumalien ja muiden olentojen yhteistajunta.
3. Aikakautisuuden laista, joka säätää, että luominen ja hävittäminen, elämä ja kuolema, päivä ja yö lakkaamatta seuraavat toisiaan siten, että ihminenkin kulkee elämästä kuolemaan, eli jälleensyntyä yhä uudestaan, kunnes hän vapautuu elämän pyörästä.
4. Ikuisen tasapainon ja syysuhteen laista, jonka mukaan pieninkään voimanpurkaus maailmankaikeudessa ei mene hukkaan; syytää seuraava aina seuraus, ns. Karman laki.
5. Viisaiden ja tietäjien olemassaolo, eli ns. Salainen Veljeskunta, joka valvoo ihmiskunnan kehitystä.

Nämäkin teosofian perusajatukset selviävät Kalevalasta varsinkin, jos on riittävästi teosofiseen maailmankatsomukseen perehtynyt.

Mutta:

Suuni jo sulkea pitäisi,
Kiinni kieleni sitoa,
Laata virren laulannasta
Heretä heläjännästä;
Hevonenki hengähtävi
Matkan pitkän mentyänsä.

Tällä inhalla iällä
Katoavalla kannikalla.

ANTAHKARANAN RAKENTAMINEN

Aslak Larjo

Antahkarana on silta, jonka ihminen rakentaa eettisen puhtaan elämän ja meditaation avulla sielun ja persoonallisuuden väliin (ylemmän ja alemman mentaalin/ylemmän pysyvän ja alemman pysyvän atomin väliin). Tässä työssä ihmisen/oppilaan on oltava tietoinen. Hänen on tehtävä tätä työtä tahdonalaisena, mikäli tahtoo onnistua sillan rakentamisessa. Oppilaan tarvitsemia ominaisuuksia ovat – voimakkaan henkisen tahdon lisäksi: nöyryys, erottamiskyky, itsekuri, ahkeruus/ kuuliaisuus, oikea asenne elämään ja työhön/opiskeluun, usko/ luottamus, rohkeus, pyrkimys totuuteen, kyky palvella, kyky hiljentyä ja meditoida, kyky selkeään ajatteluun, kyky osata luopua...

Tärkeimmät päämäärät ovat:

1. Virittää ja aikaansaada suora linja abstraktisen ja konkreettisen mielen välille. Tässä oppilaan on ymmärrettävä ihmisen sisäinen esoteerinen rakenne (kaavio VII, TCF: 817).
2. Eetterikehon puhdistus fyysisen tason harhoista (maya).
3. Astraalikehon puhdistus tunneharhoista (glamour). Sekä mayoista että glamourista on päästävä eroon ennen toista vihkimystä.
4. Mentaalikehon puhdistus vääristä ajatusmuodoista (illuusiot). Illuusioista on päästävä eroon ennen kolmatta vihkimystä.
5. Rakentaa silta aivojen ja abstraktisen mielen ja sielun välille - ja lopulta monadin ja sielun välille. Lopputuloksena on hengen ja sielun kanssa integroitunut persoona. Näin sielu pysyy ilmentämään ITSEään persoonan avulla. Ihminen on tällöin valaistunut. Hänen tietoisuutensa on kohonnut ja tajunta laajentunut. (ENA: 6).

Esoteerisessa filosofiassa eritellään kolme eri-

laista mielentilaa. Ne ovat alhaalta ylöspäin lukien:

1. Alempi konkreettinen mieli eli järki, joka on osa persoonaa – sen kolmas prinssi alhaalta ylöspäin lukien.
2. Sielun Lootus/kausaalikeho ja sen älyllinen mieli. Tässä ”Lootuksessa” sijaitsee jälleensyntymismuisti ja edellisten inkarnatiomme aikana saavutetut ominaisuudet ja taipumukset – sekä epäpuhtaudet (skandhat). Sielun Lootus toimii Aurinkoenkelimme ”asuinsijana”. Siitä on teosofiassa olemassa myös nimitykset Agnishattva, Kristus...
3. Korkeampi abstraktinen mieli, joka on osa Triadia (Atma-Buddhi-Mansa). Voidaan sanoa, että sielu ”asustaa” tässä ylemmässä kolmiossa. Se on valon välittäjä alemmalle mielelle. Valaistuminen tapahtuu, kun alempi mieli on yhteydessä sieluun Antakaranan välityksellä (ENA: 5).

Uuden esoteerisen psykologian päämäärä tulee olemaan tietoisuus ihmisen esoteerisesta rakenteesta ja sen ymmärtäminen. Tämän Aurinkologoksen kosmis-fyysisen verhon, jossa ihminen on ja elää, ymmärtäminen on olennaisen tärkeätä synteisiä luodessamme.

Uuden tieteen tarkoituksena on auttaa Antahkaranan/ sillan rakentamisessa sielun ja persoonan väliin. Uudet opetukset tulkitsevat ja analysoivat lakeja, jotka ovat tämän yhdyssiteenä. Nämä lait ovat keinoja:

- joilla ideoita tavoitellaan intuitiivisesti,
- ihanteita kehitellään ja
- rakennetaan ajatusmuotoja, jotka vaikuttavat ihmisiin telepaattisesti.

Tämä kaikki kehittää alempaa mieltä, manasta/mentaalia. Tämä on 5. Juurirodun päätehtävä. Se opettaa ihmistä ajattelemaan ja analysoimaan asioita – muistamisen sijaan. Ihmisen rationaalisuus ja analogisuus paranevat.

Uudet tulevaisuuden opetukset tulevat käsittelemään menetelmiä, joita käytetään integroituneen ihmisen tietoisuuden nostoon. Tämä tapahtuu Antakaranan rakentamisen avulla. Kun silta persoonan ja sielun välillä on

muodostunut – on mahdollista luoda silta sielun ja hengen/monadin välille. Kun tämä saavutetaan, voi tietoisuuteemme virrata hengen tasolta sieluun ja persoonamme korkeampaa hengen energiaa. Se on totuuden Valoa asioiden oikeasta olemuksesta. Se poistaa epätietoisuuden, epäusko, kuolemanpelon ja hävittää erillisyyden tunteen. Se tekee ihmisen vastaanottokykyiseksi uusille vaikutuksille, jotka tulevat korkeammilta henkisiltä tasoilta – aina Hierarkiasta ja Shamballasta saakka.

Tällä kehityksellä on myönteinen vaikutus ihmisen suhtautumisessa kanssaihmiisiin. Se saattaa Suuren Suunnitelman ja oman sielun suunnitelman paljastumisen ihmiselle. Se on totuuden Valoa. Persoonaa tottelee sieluaan – eikä päinvastoin.

Ihmisten tulee oppia ero Sutratman ja Antahkaranan – elämänlangan ja tietoisuuslangan välillä. Sutratma on kuolemattomuuden ja Antahkarana jatkuvuuden perusta. Sutratma yhdistää ja elävöittää kaikki muodot toimivaksi kokonaisuudeksi. Se ruumiillistaa entiteetin (mineraali, kasvi, elän, ihminen, Jumala) tahdon ja tarkoituksen, (ENA: 26).

Sutratma on elämänvirta, katkeamaton ja kuolematon. Se virtaa keskuksesta periferiaan. Se on elämä itse. Se tuottaa kaikki inhimilliset prosessit ja muotojen avautumiset. Se on elämän polku, joka ulottuu monadista persoonaan sielun kautta. Tämä on sielun lanka ja se on näkymätön. Se kuljettaa elämän energiaa ja ankkuroituu ihmisen sydänkeskukseen, (ENA: 26-27).

Antahkarana on tietoisuuden lanka, joka on elämän ja aineen yhdistelmä – perusenergia ajassa ja avaruudessa. Se on elämän kudelman fyysisellä tasolla. Sutratma työntyy ylhäältä alaspäin, Antahkarana alhaalta ylöspäin – fyysisestä astraaliseen ja astraalisesta mentaaliseen. Tämän langan avulla ihminen tulee tietoiseksi tunne-elämästään ja ajatusmaailmastaan. Antahkarana on ankkuroitunut pääkeskukseen, (ENA 27).

Elämänlanka, hopealanka/Sutratma, on luonteeltaan kaksinainen. Varsinainen elämänlanka, joka on yksi kahdesta säikeestä ja jotka muodostavat Antahkaranan, ovat ank-

kuroituneet sydämeen. Toinen säie, joka on tietoisuudenlanka, on ankkuroitunut pääkeskukseen. Tämä on Luojan luomaa kehitysprosessia, jonka ihmisen itse on toistettava. Ihmisen on myös itse luotava tietoisuutensa ja elämänsä. Hämähäkin lailla ihminen kutoo verkkojaan ja siltojaan eri tietoisuuden tilojen välillä. Säikeitä on kolme, joista kaksi on sielun luomia perussäikeitä. Näihin liittyy viisi perusenergiaa, jotka muodostavat ihmisen. Ihmisen luomat kolme säiettä ovat ankkuroituneet solar-plexukseen, päähän ja sydämeen. Kun mieli ja astraalikeho alkavat toimia yhdessä ja sielu on niihin tietoisena yhdistynyt, muodostuu tämä viisisäikeinen lanka – kaksi perussäiettä ja inhimilliset kolme. Nämä yhdistyvät sitten kurkkukeskukseen. Kun tämä tapahtuu, ihmisestä tulee tietoinen luoja fyysisellä tasolla (ENA: 32).

Sillanrakennusta voidaan selittää seuraavasti:

1. Yhteys fyysisen ja eetterisen kehonosien välillä. Tämä on sydämen ja pernan välisen säikeen laajentuma.
2. Yhteys fyysisen ja astraalisten kehojen välillä. Tämä säie lähtee solar-plexuksesta, johon se on ankkuroitunut, ja sieltä se viedään ylöspäin. Pyrkimyksenä on ankkuroida se Sielun Lootuksen (kausaalikehon) rakkauden terälehtiin.
3. Fyysisestä ja astraalisesta kehosta yhteys mentaalikehoon. Yksi pää on ankkuroitunut pääkeskukseen ja toinen Sielun Lootuksen tiedon terälehtiin, mistä se viedään eteenpäin tahdon voimalla, (ENA: 33).

Ihmiskunta on rakentamassa siltaa persoonallisuuden ja sielun väliin meditaation, eettisen elämän ja palvelun avulla. Kun tämä tapahtuu, syntyy yhteys Sielun Lootuksen uhrauksen terälehtiin pää- ja sydänkeskusten kanssa luoden synteisin tietoisuuden, sielun ja elämän prisiippien välillä. Tämä tapahtuu ennen kolmatta vihkimystä. Kolmannessa vihkimyksessä voimalinjat yhtyvät ja saavutetaan ykseys.

Sielu ankkuroi itsensä kehon kahteen eri osaan:

1. Elämänlanka ankkuroituu sydämeen. Verenkierto toimii välittävänä agenttina, jonka kautta elämänenergia siirtyy kehon kaikkiin osiin.
2. Tietoisuuden lanka ankkuroituu pääkeskukseen. Se hallitsee aivoja ja sen välityksellä ohjaa toimintoja hermojärjestelmän avulla.

Nämä kaksi, tieto ja elämä tai äly ja elävä energia, ovat olemuksemme kaksi polariteettia. Tämän ohessa tehtävänä on kehittää keskellä olevaa rakkautta eli suhteitamme muihin ihmisiin.

Antahkaranan rakentamisen kuusi eri vaihetta:

1. Oikea asenne. Rakennustyöhön ja sieluun:
 - Työn tärkeyden ja mielekkyyden oivaltaminen.
 - Rakentavien ja auttavien energioiden aikaansaaminen ja niiden luoman jännitteen ylläpitäminen.
 - Ajatustason puhdistaminen.
2. Visualisointi.
 - Visualisaation luova hyväksikäyttö.
 - Yhteys buddhiseen tasoon meditaation avulla.
 - Korkeampien energisoiden vastaanotto.
3. Rakennustyön suunnittelu/ kuvan luominen rakennustyöstä.
 - Tahdon muodostaminen.
 - Sielun säteen vastaanotto meditaation avulla.
 - Kolme tietoisuutta: Persoona, sielu, sädeenergiat.
 - Sädemetodin valinta (yksi seitsemästä).
4. Rukous, herääminen.
 - Integroituneen persoonan ja sielun rukous

– yhdessä.

- Vastaus ja sitä seuraava henkinen herääminen virtaa alas Triadista (Atma-Buddhi-Manas).

5. Stabilisoiminen.

- Neljän aikaisemman vaiheen toteuttaminen päivittäin niin, että siitä tulee päivittäinen rutiini.

6. Ylösnousemus.

- Tietoisuuden nousu/ tajunnan laajentuminen.

Sädemenetelmät:

Edellyttää, että ihminen tuntee persoonallisuutensa säteen. Oppilas käyttää alla olevaa sädemantraa mietiskelyssään voimaa luoden. Sen vaikutus perustuu ainoastaan siihen, että oppilas ymmärtää:

1. Että henkinen Triadi on totta.
2. Että hän on integroitunut (sielu + persoona) ihminen.
3. Että Antahkarana on tosiaasia.
4. Että Monadin olemassaolo on totta.
5. Että monadin henkinen vaikutus, Tahto, virtaa oppilaaseen.
6. Että vaikutuksen fyysisellä tasolla on mahdollista.
7. Työ on tehty.

Oppilas voi myös mantraa lausueessaan ääneen visualisoida säteen väriä.

Säde I:n mantra: Tunnusta Tosiasiat.

Väri: Punainen.

Säde II:n mantra: Näen Suurimman Valon.

Väri: Sininen.

Säde III:n mantra: Minä Olen Itse Tarkoitus.

Väri: Vihreä.

Säde IV:n mantra: Kaksi Tulee Yhdeksi.

Väri: Keltainen.

Säde V:n mantra: Kolme Mieltä Yhtyy.

Väri: Oranssi/ indigo.

Säde VI:n mantra: Korkein Valo Hallitsee.

Väri: Roosa.

Säde VII:n mantra: Korkein ja Alin Yhtyvät.

Väri: Violetti.

Antahkaranan, jonka kautta tietoisuus siirtyy, rakentaminen tapahtuu elämällä eettisesti ja meditoimalla päivittäin. Se johtaa ihmisen henkiseen todellisuuteen, (RI: 447).

Antahkarana liittyy energiaan ja sen eri voimiin, joiden kautta yksilö on yhteydessä muiden kanssa. Selvyuden vuoksi todettakoon, että:

- a. Energia on voima, joka virtaa yksilössä ja muodossa. Sitä on kutsuttu myös nimellä ”Sutratma” tai ”Elämän lanka” tai ”Hopealanka”.
- b. Voima on energiaa, jota ihmiset ja ryhmät heijastavat ympäristöön.
- c. Valo on aineen korkeampi muoto. Se on sielun laatu ja ominaisuus. Se yhdistää alemman ja ylemmän valon niin, että vain yksi valo loistaa fyysisellä tasolla ja on niin ollen synteesi erilaisista valon lähteistä.

Antahkarana on monadin, sielun ja persoonallisuuden side. Se yhdistää nämä seitsemään periaatteeseen. Tämä on tiedettä kolminaisesta langasta (kolme säiettä), joka on ollut olemassa aikojen alusta. Se yhdistää yksilöllisen ihmisen monadiseen eli henkiseen lähteeseensä. Tämän langan tiedostaminen ja sen tietoinen käyttäminen laajentaa ihmisen kontaktipintaa elämässä. Oppilaan on tarkoitus tulla tietoiseksi tästä tosiasiasta – tästä energiavirrasta ja tiestä ja käyttää sitä tietoisena kahdella tavalla:

- Sisäisesti oman kehityksen hyväksi ja
- Päämääränä palvella muita ihmisiä ja Suurta Jumalaista Suunnitelmaa.

Antahkaranan säikeet ovat:

- a. Elämän säie (Sutratma). Se tulee suoraan monadista. Tämä lanka ankkuroituu sydämeen. Siellä on elämän ”asuipaikka”.
- b. Tietoisuuden säie, joka tulee sielusta. Se

ankkuroituu pääkeskukseen. Siellä on tietoisuuden ”asunto”.

c. Luovan toiminnan säie panee alulle ja rakentaa ihmisen. Riittävästi rakennettuna se ankkuroituu kurkkukeskukseen. Tämä lanka on kahden perussäikeen laajentuma eli synteesi.

Luova lanka on luonteeltaan kolminainen. Ihminen rakentaa sitä hitaasti ajan kuluessa. Kun hän tulee eläväksi ja tietoiseksi ja tahtoo ilmentää itseään – prosessi nopeutuu. Nämä kolme itse luotua säiettä, jotka muodostavat Antahkaranan kolmannen säikeen, laajentavat lopulta:

1. Fyysisestä kehosta eetterikehoon kulkién sydäimestä pernaan ja sieltä praanakehoon yhdistyen lopulta sielulootuksen tahdon terälehtien voimaan.
2. Eetterikehosta astraalikehoon. Tämä säie kulkee solar-plexuksen kautta sydämeen ja sieltä astraalikehoon tavoittaen edelleen säikeen energian ja yhdistyy sielunlootuksen rakkauden terälehtien voimaan.
3. Astraalikehosta mentaaliseen käyttövälineeseen. Tämä säie kulkee ajna-keskuksesta pääkeskukseen ja sieltä mieleen tavoittaen edellä mainitun säikeen energiat ja yhdistyy sitten tiedon terälehtien voimaan.

Vaikka nämä kolme energiaa ovat lopulta kietoutuvat yhdeksi langaksi, ne säilyvät erillisinä. Sielunkeho on rakentunut puhtaasta valkoisesta valosta, kun taas valo, josta eetterikeho on muodostunut, on kultainen.

Antahkaarna:

1. Ilmentää magneettista laatua, joka avaa oven Suureen Valkoiseen Veljeskuntaan.
2. On tietoinen energisoiva voima.
3. Siirtää Valoa.
4. Koskee ihmisen havainto ja sen jatkuvuutta. (ENA: 52)

Anatahkaranasta käsittelee sisään tulevan energian järjestelmää, käyttöä, muutosta ja sulautumista. Se on myös ulos lähteviä energioita

ja niiden suhteita ympäristöön tutkiva tieteen ala. Se on perusta voimakkeuksille. Sisään virtaavat ja ulos menevät energiat muodostavat lopulta kaksi suurta energian keskittymää, joista toista luonnehtii voima ja toista rakkaus ja ne kaikki ovat suunnattu yksilön ja koko ihmiskunnan valaistumiseen yksilöistä koostuvan Hierarkian välityksellä, (ENA: 147,148).

Antahkarana on siten tietoisuuden ja älyn säie. Tämä on sielun ja monadin kehittämä. Maailmansielu valaa tuntevan tietoisien seiti-nohuen säikeen kaikkeen muotoon, kaikkiin soluihin ja kaikkiin atomeihin. Ihmissielu, Aurinkoenkeli, toistaa prosesseja suhteessa varjoonsa, heijastuneeseen persoonallisuuteensa. Tämä on osa sielun luovaa työtä. Ihmisen on tultava luovaksi sanaksi mentaalisessa mer-

kityksessä. Sen täytyy toistaa prosesseja mikro-kosmoksessa, joka muistuttaa makrokosmosta. Siten elämän säikeen kautta sielu luo ja tuottaa persoonan. Antahkaranan rakentamisen kautta sielu kehittää tunnekykyään alas fyysiselle tasolle ja myöhemmin rakentaa sillan kuilun yli – meditaation ja palvelun avulla (ENA:148).

Suluissa olevat viittaukset ovat Alice A. Bailey'n kirjoista:

- ENA: Education in New Age
- RI: Rays and Initiations

100 vuoden takaa

Tämä Tietäjän numero myöhästyy vanhan tavan mukaan. Kuten lukijat näkevät, on kansilehdessä n:o 5-6, eikä seuraavaa kaksoisnumeroa ole odotettavissa ennenkuin elokuussa. Olin tilausilmoituksessa luvannut, että Tietäjä ilmestyy tänä vuonna kesälläkin, jos se saa 2,000 tilaajaa. Tämä ehto, joka tietysti oli ylen rohkea, ei vielä toteutunut. Syy tähän on osaksi se, että noin 500 vanhaa viime vuoden tilaajaa Suomessa on vielä jättänyt tilauksen uudistamatta ja että viime vuonna syntynyt amerikkalainen aikakauskirja Teosofian valo on vienyt Tietäjältä joukon vanhoja tilaajia. Saatan kuitenkin Tietäjän ystävien iloksi mainita, että Tietäjällä nyt jo on 1,641 tilaajaa, siis monta kymmentä enemmän kuin viime vuoden lopussa. Ja onhan vielä suurin osa vuotta edessämme, joten rakkaan Tietäjän tilaajamäärä ennen joulukuuta melkoisesti ehtii kasvaa. Onhan toivoa, että se mikä ei tänä kesänä toteudu toteutuu ensi kesänä. Vahva toivo ei koskaan petä, vaikka kestää, ennenkuin se toteutuu.

Kutsu
Ruusu-Ristin Vuosijuhlaan
Siilinjärven Temppeliin, Asematie 12 Siilinjärvi

Ohjelma:

Pitkäperjantai 2.4

Avajaiset klo 12.00 - 13.00 (lyhyt tauko)
Aarteellista keskustelua vuoden perinneyksistä
buddhista klo 13.00- 15.00

Kahvit klo 15.00
Installaatio klo 18.00 (ovet suljetaan klo 17.30).
Installaation laulut yhteislauluna.

Lauantai 3.4

Suurneuvoston vuosikokous klo 9.00- 10.00
Ruusu-Ristin Neuvoston vuosikokous klo 10.00 - 11.00
(kahvit klo 11.00)

Kansalliskongressi klo 13.00

Ruusu-Risti ry:n Johtaja ja Hallitus
toivottavat kaikki veljet
sydämellisesti tervetulleiksi!

Meille on varattu Kuopiosta nimellä ”Ruusu-Risti” majoitustilaa seuraavasti:

Hotelli Cumulus, Puijonkatu 32, 70100 Kuopio puh. 017 617711
Ajankohta: 1 - 4.4.2010 perjantai-sunnuntai

Huonehinta: 60 €/vrk/ yhden hengen huone
65 €/vrk/ kahden hengen huone

Huoneet varattu nimellä ”Ruusu-Risti”
Majoitushintaan sisältyy runsas buffet-aamiainen sekä asiakassauna.
(Huoneet voi myös varata vasta paikan päällä, varaus on 50 hengelle.)

Minäkö kaksinainen?

Pauli Loikala

Kirjassaan *Valoa kohti* Pekka Ervast mainitsee ”minuuden kaksinaisuuden”. ”*Henki on persoonaton, ikuinen olevainen, alkuaan minätön ’jumalan poika’.*” Vanhat arjalaiset nimittivät sitä aatmaaksi, so. itseksi, itseydeksi, ja tämän itsen tarkoitus on tulla minuudeksi.

”*Kylvetään sielullinen ruumis, nousee hengellinen ruumis, jos kerran on sielullinen ruumis, niin on myös hengellinen.*” (1 Kor. 15: 44)

Todellinen itse kokooa siis itseensä kaikki persoonan tekemät hyvät hedelmät. Kaikki se, mikä minussa totuutta, hyvyyttä on, vaikuttaa korkeampaan itseen ja kasvaa näin minuudeksi. Minun taas tulee olla ja toimia niin, että persoonani ”hienosäätättyy luo Luojan kaikkivallan”, jotta minä ja Isä olisimme yhdessä yhtä.

Minä on se, mikä minä on, kun taas minä olen se, mikä minä olen persoonana. Ja on siis ilmeistä, ettei minätön itse voi ilmetä ja toimia, ennen kun persoona sen kouluttaa ja kasvattaa toimivaksi sekä aineessa että hengessä. Onpa minulla melkoinen askare, kun persoonani nyt on mikä on! Pitää kaiketi ensin persoonallaan kasvattaa persoona. Mutta kuinka tietämätön voi tietämättömän tietoon kasvattaa? Miten on mahdollista tietämättömästä tietäjä tehdä ja kuitenkin se on tehtävä, ja se on tehtäväni. Siinäpä mahdoton yhtälö! Kuinka tämän teen mahdolliseksi, sillä mahdollinen siitä on loppujen lopuksi tultava? Minulla siis persoonana on melkoinen askare ja vastuu itsestäni. Näemmä oikotietä onneen ei kuitenkaan ole, joten toimeen on tartuttava, jotta persoonan jalostaisin minäksi, siksi mikä minä siis on.

Tässä askareessa minua auttakoot maailman uskonnot, tiede, taide, kirjallisuus mutta myös ihan tavallinen fyysinen työ. On pitänyt kouluttaa ja kasvattaa itsestään jonkin alan ammattilainen, jotta toimeentulo ylipäätään olisi mahdollista. Järkeäni tulee samalla kasvattaa lukemalla, tutkimalla ja pyrkimällä elämässä suurten uskontojen ohjeita noudattamaan. Järjen koulussa

taiteet jalostavat kauneutta näkemään, ja näin järki ja kauneus yhdessä yhtyvät sydämen viisaudeksi. Tieteitä, taiteita, kirjallisuutta, filosofoita tutkimalla kehittyä pään tieto, mutta kuinka muunnat sen viisaudeksi? Olemalla nöyrä, kaiketi, sillä taivaan valtakunnat ovat hengellisesti nöyriä. Pitänee siis hankkia kaikkinaista tietoa! Tiedosta sanotaan, että se tuo tuskaa. Herääkin kysymys, kannattaako siihen siis pyrkiä. Kalevalassa kerrotaan: ”ei se ve’että synny eikä tuimatta tuletta”, jotta loppujen lopuksi lienee niin, että teki sitä taikka tätä, tuskaa se kuitenkin on. Sillä otsasi hiessä pitää sinun leipäsi ja henkesi hankkia ja tulevat ja olevat tutkailla!

Tieto tuo tuskaa, sanotaan, mutta en siihen kuitenkaan oikein usko. Sillä jos tietoa hankkii, tietohan siitä vaan tulee – turha sillä on tuskailta. Vaan jotta ylpeys ei sokaisisi, on tiedostakin lopulta luovuttava, ja se saattaa tuntua tuskallisesta, tietämisestään luopuminen. Mutta nöyryyttähän vain me täällä opiskelemme, ja kun suhtautuu nöyrästi tietoon, seurauksena on ”oikea puhe”.

Näin persoona onkin jo muodostanut itselleen oikean elinkeinon, oikean puheen, oikean ajattelun, kun oikein on miettinyt ja pyrkinyt itseään jalostamaan. Kunhan tämä vielä oppisi olemaan vihasaumatta ja vihaamatta, himoitsematta mitään itselleen, edes viisautta, alkaa siitä uusi ura aueta, uusi tie kulkea valhelemattomuuden ja pahan vastustamattomuuden laajemmille laulumaille, runsaimmille runoilille.

Loppujen lopuksi, aika vähästä se on kiinni, että alempi ylempää kasvattaisi, että alempi ja ylempi yhdeksi yhtyisi, sen valkeapään hengeksi, joka henkeä on.

PALVELUKORTTI

Uusi tilaus / Tilauksen peruutus

Nimi
Katuosoite
Postitoimipaikka
Puhelinnumero

Tilauksen maksaja / Osoitteenmuutos / /2010 alkaen
Haluan, että lähetätte minulle lisää tietoa järjestöstänne

Nimi
Katuosoite
Postitoimipaikka
Puhelinnumero

Ruus-Risti/Lehti
Merimiehenkatu 31
00150 HELSINKI

Kirje-
posti-
merkki

Hunnun Takaa: magnesium, magnesia

Sauli Siekkinen

Magnesium maa-alkalimetalleihin kuuluva on jaksollisen järjestelmän 12. alkuaine, joka on kahdeksanneksi yleisin alkuaine maan-kuoressa. Magnesium on kemiallisesti aktiivinen, minkä vuoksi sitä ei esiinny luonnossa vapaana alkuaineena vaan ainoastaan yhdisteinä. Magnesiumia on paljon myös meriveteen liuenneena etupäässä sulfaattina ja kloridina. Sitä on myös useissa mineraaleissa, erityisesti dolomiitissa ja magnesiitissa. Asbesti sekä talkki ovat myös magnesiumin yhdisteitä. Magnesium on pehmeä ja yleisessä käytössä olevista metalleista kevyin. Seostamalla magnesiumin sekaan muita metalleja saadaan parannettua sen lujuusominaisuuksia.

Hyvin magnesiumipitoisissa metalliseoksissa yhdistyvät lujuus ja keveys, siksi ne ovat tärkeitä lentokoneteollisuudessa. Valokuvauksen alkuaiikoina magnesiumia käytettiin salamavalona, sillä nopeasti palaessaan se tuottaa hetkellisesti suuren valotehon. Samasta syystä sitä käytetään myös ilotulitusvälineissä.

Magnesium on elintärkeä hivenaine sekä kasvi- että eläinkunnalle. Vihreiden kasvien yhteyttämisen kannalta tärkeä klorofylli rakentuu magnesiumiatomin ympärille. Magnesium toimii eräiden entsyymien aktivaattorina fotosynteesissä, soluhengityksessä ja nukleiinihappojen valmistuksessa. Magnesiumia tarvitaan erityisesti sydän- ja verenkiertoelimistössä, ja se edistää A- ja E-vitamiinien sekä muiden mineraalien ja hivenaineiden hyväksikäyttöä.

Magnesium on saanut nimensä Kreikan Thessaliassa sijaitsevan Magnesian alueen mukaan, minkä mukaan on nimetty myös magnetiitti ja mangaani. Varhaisina aikoina alueelta louhittiin kahta mustaa mineraalia, joita molempia kutsuttiin nimellä magnes mutta joiden uskottiin olevan eri sukupuolta. Miehininen magnes veti puoleensa rautaa ja se tunnetaan nykyisin nimellä magnetiitti. Naisellinen magnes ei ollut magneettista ja sitä käytettiin läpinäkyvän lasin valmistukseen. Myöhemmin se sai nimen magnesia vaikkakin se tunnetaan nykyään pyrolusiittina eli mangaanidioksidina.

Alkemiassa magnesia tarkoittaa myös markasiittia. Rautasulfidia, joka eroaa tavallisesta pyriitistä hauraan kiderakenteensa vuoksi, kutsutaan markasiitiksi tai valkeaksi pyriitiksi. Alunperin tätä nimeä käytettiin yleensä mineraaleista, jotka sisälsivät metallien sulfideja. Italialainen 1300-luvun lyijytauluille kirjoitettu alkemistinen teos sanoo seuraavasti: ”Alkemiallinen työ voidaan suorittaa kahdella tavalla: kostealla tai kuivalla. Ensimmäiseen tarvitaan puhdasta kastetta, rakeita tai taivaan mannaa. Toiseen tarvitaan luonnon muovaamaa ainetta, joka on tarkoitettu epätäydelliseen metalliseen työhön. Tätä ainetta kutsutaan valituksi ja epäkypsäksi mineraaliksi eli Saturnukseksi. Se on maan musta mineraali, joka on vielä vihreää ja raskasta ja jota kutsutaan magnesiaksi eli Saturnuksen markasiitiksi.” Teoksen *Theatrum Chemicum* kolmanteen painokseen liitetty nimetön kirje sanoo: ”Tavallisen lyijyn lisäksi on toista lyijyä, josta alkemistit ovat kiinnostuneita. Tätä kutsutaan magnesiaksi. Magnesia on mustaa maata, jolla on valkoiset silmät. Tämä musta maa on lyijyinen markasiitti eli antimoni. Antimoni on itse asiassa alkemistien mainitsema lyijy. Siitä saadaan punaista, elävää elohopeaa, joka kätkee salaisuuksien salaisuuden”.

YHTEISTYÖRYHMÄN SEMINAARI

la 10.4.2010 klo 11-15
Balderin salilla Helsingissä

MUUTA AJATUKSESI - MUUTAT ELÄMÄSI

Alustajina:

Jarmo Anttila: Olet mitä ajattelet
Tuula Uusitalo: Onko sinulla ajatusvoimaa?
Kirsti Elo: Ajatuksesta intuitioon

Monipuolinen taiteellinen ohjelma

Kahvi/tee sämpylän ja pullan kanssa 5 €
Määrältään vapaaehtoinen pääsymaksu.

Järjestäjänä Yhteistyöryhmä

**Yhteistyöryhmän Kreivilän viikonloppu
on 6. - 8.8.2010**

Tapahtumakalenteri

Ruusu-Risti Ry, Helsinki

HUOMAA UUSI VÄLIAIKAINEN ESITELMÄPAIKKA
Balderin sali, Aleksanterinkatu 12

Sunnuntaisin klo 12.00

7.3.	Oiva Solehmainen	Sydämen oppi
14.3.	Marko Manninen	Totuudeollisuuden hyve
- mielin kielin kuvailtuna
21.3.	Jarmo Ikola	Magia
11.4.	Teija Solehmainen	Myötätunnon logiikka
18.4.	Mikko Romppanen	Musiikin siivin hengen taivaalle
2.5.	Aslak Larjo	Kausaalikeho ja antahkranan rakentaminen
9.5.	Risto Hirvonen	Sairastumisesta, paranemisesta ja parantamisesta

Ruusu-Risti ry. Tampere

Pääkirjasto Metsossa, ls. 2

Sunnuntaisin klo 13.00

21.3.	Rauno Rinkinen	Ruusu-Ristin tehtävä
18.4.	Jarmo Anttila	Autuuden ehtoja

Etsijäin piiri kokoontuu Ruusu-Ristin toimitiloissa Pinninkatu 42 A 23 keskiviikkoisin klo 18.00 kysynnän ja tarpeen mukaan erikseen ilointettuna ajankohtana.

Lainaamme ja myymme teosofista ja ruusuristiläistä kirjallisuutta ym. päivinä piirin kokoontumisaikoina.

Ruusu-Risti ry
Jyväskylän ryhmä
Aittokalliontie 13, Halssila

Sunnuntaisin klo 13.00

7.3. Aslak Larjo Kausaalinen keho

18.4. Oiva Solehmainen Sydämen oppi

Jooga joka keskiviikko klo 16.10 - 17.40 (13.1. - 28.4.)

Ohjaajana joogaopettaja Liilia Siiberg

Oma matto mukaan

2 €/kerta

Lukupiiri joka toinen keskiviikko klo 18.00 alkaen 20.1.

Luetaan Mauri Lehtovirran kirjaa ”Jeesuksen jooga”

Kysymykset Liilia Siiberg: 050-9111377

Ruusu-Risti ry
Siilinjärvi, Asematie 12

Sunnuntaisin klo 12.00

7.3. Mauri Lehtovirta Valon ja voiman koulussa

21.3. Oiva Solehmainen Sydämen oppi

25.4. Mikko Romppanen Sävelten siivin hengen taivaalle
- ruumiin, sielun ja hengen kannalta

16.5. Terttu Wiio Aikaa etsimässä

Keskusteluillat parittoman viikon tiistaina klo 18.00 - 19.30

Kevään pääteamana on henkinen kehitys

19.1., 2.2., 16.2., 2.3., 16.3., 30.3., 13.4., 27.4., 11.5.

Seminaarit:

19. - 21.3. Meditaatio

Oiva Solehmainen

Tiedustelut ja ilmoittautuminen: Paula Monto, 040-590 4918 tai

Ruusu-Risti ry, Siilinjärvi ja Kuopio

Esitelmät:

- 2.3. Paula Monto Henkinen kasvu. Keskustelutilaisuus.
Siilinjärvi klo 18.00
- 7.3. Mauri Lehtovirta Valon ja voiman koulussa
Siilinjärvi klo 12.00
Mauri Lehtovirta Uskon paradokseja
Kuopio klo 15.00
- 14.3. Jukka Savorinen Me - ikuinen energia ikuisessa tilassa
Kuopio klo 15.00
- 16.3. Paula Monto Henkinen kasvu. Keskustelutilaisuus
Siilinjärvi klo 18.00
- 21.3. Oiva Solehmainen Sydämen oppi
Siilinjärvi klo 12.00 Kuopio klo 15.00
- 30.3. Paula Monto Henkinen kasvu. Keskustelutilaisuus
Siilinjärvi klo 18.00
- 13.4. Paula Monto Henkinen kasvu. Keskustelutilaisuus
Siilinjärvi klo 18.00
- 25.4. Mikko Romppanen Musiikin siivin hengen taivaalle
- musiikkikokemus ruumiin, sielun ja hengen kannalta
Siilinjärvi klo 12.00
- 27.4. Paula Monto Henkinen kasvu. Keskustelutilaisuus
Siilinjärvi klo 18.00
- 11.5. Paula Monto Henkinen kasvu. Keskustelutilaisuus
Siilinjärvi klo 18.00
- 16.-5. Terttu Wiio Aikaa etsimässä
Siilinjärvi klo 12.00 Kuopio klo 15.00

Seminaarit:

19. - 21.3. Oiva Solehmainen Meditaatio
Tiedustelut ja ilmoittautuminen Paula Monto, 040-590 4918
tai paula.monto@gmail.com

Kuopion esitelmät pidetään Kuopion kulttuurihistoriallisen museon luentosalissa, Kauppakatu 23 (käynti sisäpihalta Maaherrankadun puolelta), Siilinjärven tilaisuudet järjestetään Siilinjärvellä, Asematie 12. Meditaatioseminaarista tulee erillinen esite.

Lisätietoja: Siku Kosonen, 040 534 4624 tai Jouko Ikonen 050 341 8795

Siilinjärven Ruusu-Risti -ryhmä on yhteistyössä Forum Humanum Nordicumin kanssa.